

Janka byla mezitím u královny víl, která místo Janky poslala za Jindrou vílu Jasmínku.

Víla uvařila Jindrovi jasmínový čaj a připravila salát z čekanky. Těšila se, jak si švec pochutná. Ten se ale zamračil a chtěl po ní pořádnou pečínku, jitrnice a lívance. Hlady mu kručelo v břiše. Tančila jako žádná jiná a u muziky ji vychvalovali, ale ráno byla jako pápěří, běloučká, téměř průhledná a s těžkými pekáči si nevěděla rady. Kravka bučela, koza trkala do vrat.

„Však já si propříště najdu ještě lepší tanečnici než vílu!“ trucoval švec.

Jasmínka se rozplakala. Vyběhla z chalupy, ani se neohlédla.

Jindra za ní vyběhl a volal: „A kdo mi uvaří houskové knedle se zelím?“ Ale víla se ani nezastavila a utíkala do lesa.

Stále nespokojený švec zůstal v chalupě na všechno sám.

Jance se u královny víl zalíbilo. „Domů se můžeš vrátit, kdykoli budeš chtít,“ slíbila jí královna víl, a tak Janka s návratem nespěchala. Ať si na ni ten nevděčník klidně ještě počká.

V hospůdce byla zábava v plném proudu.

„Hele, švec nemá s kým tancovat,“ podivil se krejčí.

„Kam zmizela Janka?“ rozhlížela se po sále krejčová. „Všechna děvčata jsou zadaná.“

Jen to dořekla, hospoda ztichla. Uprostřed sálu se objevila neznámá dívka a ve chvílce už se točila v kole se švcem. Štíhlá jako proutek, šaty jako vánek. Jindra by byl přísahal, že v pase drží samotnou vílu. Protančili spolu celou noc. Pomalu se rozednívalo a dívka se mu najednou vysmekla a vyběhla ven. Jindra pospíchal za ní. Kam se poděla? Nikde ji neviděl, tak se vydal domů. Vešel do chalupy a tam ji spatřil – stála ve světnici a líbezně se usmívala.

„Dej na stůl, máme vzácné hosty!“ zavolal Jindra na Janku. Volal, ale jeho žena nikde.

